

Rami Saari

Ezer sziget földje

Ezer sziget földje,
kinyitottál, mint egy könyvet,
benne gyorsan feljegyzed,
ami mondanivalód maradt:
tavak halhatatlansága,
néma, síri éjszakák,
végtelen félhomály fénye,
mely férfiként batol a testbe.
Képek a hazáról,
ami volt és nincs többé:
mennyre szerettelek,
te embertipró föld.

Ikon

Szeretem a görög arcokat,
a hófehéreket, az olívasötétet,
azokat, melyek erősek, mint a templomfal,
melyeket a szívbe ültettek, az otthon mélyébe.

Őket nézem részegen, zaklatva, álmódón –
emlékben, versben, melyben íródik életem.

Káin

Messziről jöttem a szomorúság csillagára.
Véremben szerelmem tágassága
s a ritmus, mely utamon elkísér.
A virágmagok kedvesek nekem igazán,
zokogó esőben és hideg kövön nyugszanak,
bérlakásom, olyan, mint a barlang,
simogatásra és szabadságra vágyó macska.
Éjszakáim szövete:
álom az ébrenlétben
a vers sorai között, ahonnan vétettem –
hétyszeresen lábra keltem és újból legyőztem,
hogy éljek-haljak hetvenhétyszer.

IVRITBŐL FORDÍTOTTA:
URI ASAF